

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝΙΕΤΕΙ 1889

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ νεωτάτης ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς κ.κ. Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλλ. σχολείων καὶ Ἑλληνοδιδασκάλους ὡς καὶ τὸ Γενικὸν Διευθυντήριον τῶν Δημοτικῶν Σχολείων δι' ἐτέρας ὁμοίας πρὸς τοὺς Δημοδιδασκάλους τοῦ Κράτους, συνιστῶσι αὐτοῖς τρίτην ἤδη φορὰν τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡς ἂν ἀφ'εὐθέως εἰς τοὺς γέους καὶ τὴν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ εἰσαγωγὴν του ἀντελεστικῆν τὰ μάλιστα πρὸς μετάβασιν ὑγιᾶν γνώσεων παντοίων καὶ προτρέπει αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶσιν ὅπως καταστήσωσιν ἀξιόλογον ὄργανον διδασκαλίας τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν», πρὸς ἧς κοινωνία ἀνεγνώρισεν τὴν μάλιστα τιμητικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν ὁμοίας φύσεως περιοδικῶν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

Τῇ εὐγενεῖ ἑνεργασίᾳ τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῖν λογογράφων, παιδαγωγικῶν, ποιητῶν καὶ μουσικῶν κ.κ.

ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ., ΒΕΡΓΟΥ Β., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ.,
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ., ΚΑΒΑΣΙΔΑ Ι., ΛΕΛΕΚΟΥ Μ., ΜΟΣΧΑΚΗ Π'Ν.,
ΜΠΕΝΑΚΗ ΝΙΚ., ΝΙΚΟΛΑΡΑ ΑΝΔ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,
ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΣΚΟΚΟΥ ΚΩΝΣΤ.,
ΚΑΝΑΚΑΚΗ ΝΙΚ., ΔΑΜΠΕΛΕΤ Ν., ΜΠΕΚΑΤΩΡΟΥ Σ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3 1/2, ἐν Ρωσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 2

Εἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα.

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀμήρου ἀριθ. 15, ὄπισθεν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Κωμ/πόλει, Βιβλιοδετεῖον κ. Ν. Κ. Γεράρδου, ἐν Γαλατῶν, Πενμπτοπόλιον, Σαχσι χάν.

Πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθυντέα πρὸς τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν εἰς Ἀθήνας

ΙΟΥΝΙΟΣ

Εἰς τὸν μῆνα τούτον ἐδόθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ ὄνομα Ἰούνιος πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας, τὴν ὁποίαν ἐκάλουν Ἰούνο. Σὺς εἶχον εἶπει εἰς προηγούμενον τεύχος ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐξωγράφον τοὺς μῆνας ἀνθρωπόμορφους. Ἰδίως δὲ οἱ Ῥωμαῖοι, οἵτινες τὸν Ἰούνιον ἀπεικόνιζον ἄνδρα γυμνόποδα κρατοῦντα εἰς χεῖρας δρέπανον καὶ κάλαθον μὲ καρπούς καὶ ἡλιακὸν ὠρολόγιον διὰ νὰ δεῖξωσι τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡλίου, ὅπως ἐξωγράφον τὸν Ἰανουάριον εἰς σχῆμα ὑπάτου τινὸς ρίπτοντος σπόρον εἰς βωμὸν, τὸν Φεβρουάριον εἰς σχῆμα γυναικὸς κρατούσας ὕδριαν ἐπειδὴ εἶναι μὴν βροχερὸς, τὸν Μάρτιον ἄνδρα κρατοῦντα ἀγχιεῖν γάλακτος καὶ γλῶσς, ὡς σημεῖα ἀνοιξέως, τὸν Ἀπρίλιον εἰς νέον ἄνδρα χροεῦντα, ὡς σημεῖον ἀνοιξέως ἐπίσης κλπ. Ὁ Ἰούνιος κατ' ἀρχὰς ἦτον ὁ τέταρτος μῆν τῶν ἔτους κατόπιν ὁμοῦς μεταφέρθη εἰς τὴν ἕκτην τάξιν, τὴν ὁποίαν κατέχει καὶ σήμερον.

ΛΑΪΚΟΝ ΜΥΘΟΛΟΓΗΜΑ

ΚΟΥΡΕΥΣ καὶ ΚΡΕΟΠΩΛΗΣ

Ἦσαν ποτὲ δύο φίλοι, κουρεὺς καὶ κρεοπώλης. Ἐτυχε τούτων αἱ γυναῖκες νὰ γεννήσωσι καὶ αἱ δύο συγχρόνως ἀρσενικά. Κατευχαριστηθέντες ἐκ τούτου εἶπον ἡμέραν τινά.

— Αἱ, νὰ φροντίσωμεν νὰ ἀναθρέψωμεν τὰ παιδιὰ μας καλὰ, νὰ ἴδωμεν ποῖον θὰ γίνῃ ὑγιέστερον, εὐρωστώτερον, ὠραιότερον, ζωηρότερον τέλος.

Βέβαιά, εἶπον.

Εὐθὺς λοιπὸν ἤρξαντο περιποιούμενοι ἕκαστος τὸ τέκνον τοῦ σπουδαίως.

Ὁ μὲν κουρεὺς ἐπεριποιεῖτο τὸ τέκνον τοῦ οὐτωσί:

Συνεχῶς ἔλουε καὶ ἤλλαζε τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, ἔτρεφε δὲ μὲ φραγητὰ ἀπλοῦστατα, μὲ ἄρτον καθαρὸν τούτεστι καὶ τυρὸν ἢ ἐλαίας ἢ λάχανα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ μὲ ὀλίγον κρέας, μὲ χόρτα· δὲν ἔλειπεν ὁμοῦς νὰ τὸ πηγαινῇ καὶ περίπατον πρῶτ' καὶ βράδῃ.

Ὁ δὲ κρεοπώλης τὸ ἔτρεφεν ὁλονὲν μὲ κρέας, ὀλίγον φροντίζων περὶ τῆς καθαρότητος αὐτοῦ.

Προϊόντος τοῦ χρόνου ἐμεγάλωσαν τὰ παιδιὰ, ἐγίναν ἄνδρες καὶ τοῦ μὲν κουρεῖως τὸ παιδί ἦτον ὑγιέστατον, εὐρωστώτατον, ὠραιότατον, τοῦ δὲ κρεοπώλου ἄγριον, ρυπαρὸν, δύσμορφον, ἀποτρόπαιον, βδέλυγμα, ἀκατάλογιστον τέλος κλπ.

Τὸ συμπέρασμα εὐνόητον.

ΜΙΧΑΗΛ ΛΕΛΕΚΟΣ

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΑἴΓΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΛΑΚΙ ΤΗΣ

ἮΝ δευτέραν μ.μ. ὥραν ὠραίας τινὸς ἐαρινῆς ἡμέρας, ἐν εὐμορφῶν καὶ ζωηρῶν σκυλάκι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς θύρας κομψῆς τινὸς ἐξοχικῆς οἰκίας καὶ ἤρχισε νὰ κυλιεταί μετὰ χαρᾶς ἐπὶ τῆς πρασίνης γλῶσς, ἧτις ἐξεστεινέτο ἐκεῖ ἐμπροσθεν. Τὸ σκυλάκι αὐτὸ ἦτο κατὰλευκον, καὶ εἶχε μακρὰ καὶ σγουρὰ μαλλάρια· τριγύρω δὲ εἰς τὸν λαϊμόν του ἔφερε λωρίον χρυσοῦν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γραμμέον τὸ ὄνομα Λευκή.

Ἡ Λευκή λοιπὸν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐθερμάνετο εἰς τὰς γλυκεῖας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς γλῶσς, ὅτε μακρόθεν ἐφάνη ἐρχόμενον παιδίον τι δωδεκαετής, ὅπερ ἐπλησίασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς αὐτήν.

— Ἄ! τί ὠραῖον σκυλάκι! εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ! Πολὺ ἤθελα νὰ ἦτο δικό μου! Ἄλλὰ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν εἶνε καλλιτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσω. Ἐδῶ δὲν εἶνε κανεὶς νὰ μὲ ἴδῃ... ἂν τὸ ἐπιαιρῆ;... Ἐμπρὸς λοιπὸν; γρήγορα... γρήγορα ἕς τὸ ἀρπάξω καὶ δρόμον... καὶ εὐθὺς ἤρπασε τὸ κυνάριον καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, μέχρ' οὐ ἐξηφανίσθη.

Ὀλίγας στιγμὰς ἀργότερα, ἡ θύρα τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας ἤνοιξε καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κατώφλιον ἐπταετὶς μικρὰ κόρη εὐμορφοτάτη· τὰ μακρὰ καὶ κατσαρὰ μαῦρα μαλλάρια τῆς ἐπιπτον λυτὰ εἰς τοὺς ὤμους τῆς, καὶ τὰ ὠραῖα κατὰμακρὰ μάτια τῆς ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες. Ἡ κορασίς παρετήρησεν ἀνήσυχος εἰς τὰ περίξ καὶ ἐπειτα ἐκραύγασε Λευκή! Λευκή! ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν· τότε ὤρμησε καὶ ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ κραυγάζουσα πάντοτε Λευκή Λευκή.

Μετὰ τὰς ματαίας ἐρεύνας τῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θύραν, καὶ ἤρξατο κλαίουσα πικρῶς! Εἰς τὰς φωνὰς καὶ τοὺς λυγμούς τῆς προσέτριξε ἡ μήτηρ τῆς.

— Τί ἔχεις Αἴγλη μου; Τί ἔχεις παιδί μου; εἶπε λαμβάνουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ θωπεύουσα τὴν κόμην τῆς.

— Ἄχ μαμά μου, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ κόρη, ἡ Λευκή μου, πάει ἡ Λευκή μου τὴν ἔχασα!

— Τί λέγεις; εἶπεν ἡ μήτηρ, ἡ Λευκή ἐχάθη; ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν.

— Καὶ ὁμοῦς δὲν εἶνε πουθενά! πουθενά! πάει, τὴν ἔχασα· καὶ ἡ μικρὰ Αἴγλη ἐπανήρχισε τὰ δάκρυά τῆς.

Ἡ κ. Φίλωνος τετραγαμνὴ καὶ ἀποροῦσα, μάτην προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ τὴν κόρην τῆς, μάτην τῇ ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ χαθῇ, ὅτι θὰ τὴν ἐπανεὐρίσκον· ἡ Αἴγλη ἔκλαιε πάντοτε πικρῶς. Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ διέταξε νὰ κάμωσι δραστηρίας ἐρεύνας, ἀλλ' αἱ ἐρευναι εἰς οὐδὲν ἀπέληξαν· ἡ Λευκή δὲν ἐπανεὐρέθη.

Ἡ Αἴγλη ἦτο μονογενὴς θυγάτηρ γονέων πλουσίων καὶ περιπαθῶς ἀγαπώντων αὐτήν· πᾶσα ἐπιθυμία τῆς, πᾶσα αἰτησίς τῆς, ἐξεπληροῦτο ἀμέσως· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἐκ φύσεως κάλλιστον κοράσιον, οὐδέποτε κατεχρᾶτο τῆς ἀγάπης τῶν γονέων τῆς. Ἡ Αἴγλη ἀπ' ἧς στιγμῆς ἐγεννήθη ἔζησεν εἰς τὴν ἐξοχὴν· τοῦτο δὲ συνέβη, διότι οὐσα καθ' ὑπερβολὴν φιλάσθενος ἔπρεπε, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ, νὰ ἀναπνέη καθαρὸν ἀέρα πάντοτε. Ὅθεν χάριν αὐτῆς οἱ γονεῖς τῆς εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτῶν ἑπαυλιν. Ἐπομένως ἡ Αἴγλη δὲν εἶχε φίλας, καὶ ἔζη πάντοτε μόνη, μόνους συντρόφους ἔχουσα τοὺς γονεῖς αὐτῆς.

Ὅτε ὁ ἀνάδοχος τῆς τῆ ἐδώρησε μίαν ἡμέραν τὴν Λευκὴν, ἡ Αἴγλη ἔγεινεν ἑξαλλος ἐκ χαρᾶς· τὴν ἠγάπησεν ὡς ἐάν ἦτο ἀνθρώπινον πλάσμα, καὶ ἔκαμε γίλια δύο παιγνίδια μαζὺ τῆς, ὅταν ἐτελείωνε τὸ μάθημά τῆς· ἀπ' ἐτέρου δὲ τὸ κυνάριον, ὅπερ ἦτο νοσημονέστατον, ὑπερηγάπα τὴν μικρὰν κυρίαν του καὶ οὐδὲ στιγμὴν τὴν ἐγκατέλειπεν. Ἐύκολον ὅθεν εἶνε νὰ ἐννοήσῃ τις ποίαν θλίψιν ἠσθάνθη ἡ Αἴγλη ὅτε τὴν ἀπώλεσεν.

Τὸ κοράσιον καχεκτικὸν καὶ ἀδύνατον ἠσθένησεν ἐκ τῆς λύπης του ἐπικινδύνως. Ὁ ἱατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι μόνη ἡ ἀνεύρεσις τῆς μικρᾶς κυνὸς ἠδύνατο νὰ τῆ ἀποδώσῃ τὴν ὑγίαν. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἐπανεύρωσιν; Ἠθέλησαν νὰ ἀντικαταστήσουν ταύτην δι' ἐτέρου κυνὸς ὁμοιάζοντος πολὺ πρὸς ταύτην, ἀλλ' ἡ Αἴγλη ἠνόησε τὴν ἀπάτην, καὶ οὐδὲ νὰ ἴδῃ ἠθέλησε τὸ ξένον κυνάριον. Οὕτω δὲ τὸ κακὸν ἐκεῖνο παιδίον χάριν ἀπλῆς ἰδιοτροπίας ἔφερε τὴν θλίψιν καὶ τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν χαρίεσσαν καὶ εὐδαίμονα αὐτὴν οικογένειαν. Ἡ κορασίς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐχειροτέρευε, καὶ τέλος ἔφθασεν ἡμέρα καθ' ἣν πᾶσα ἐλπίς ἀπώλετο.

Ἐπὶ τῆς λευκῆς καὶ μικρᾶς κλίνης τῆς ἡ Αἴγλη, ὠραία πάντοτε ὡς ἄγγελος ἀλλὰ ἀτάωχος, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς λυμένα εἰς τοὺς ὤμους, καὶ μὲ τὰ ὠραία μαῦρα μάτια τῆς κλεισμένα καὶ τὰ χεῖλη τῆς ὡχρὰ ὡς ῥόδον φυλορροῆσαν, ὠμοιάζε φάσμα μᾶλλον ἢ ἀνθρώπινον ὄν. Πέριξ τῆς κλίνης συνηθροισμένοι οἱ γονεῖς τῆς, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας, ἐθρήνουν τὸν ἐτοιμοθάνατον ἄγγελον.

Αἶφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κορασιδος ἠνεώχθησαν, ἡ ὕψις τῆς ἠκτινοβόλησεν καὶ ἡ μικρὰ κεφαλὴ τῆς ὑψηλέρη του προσκεφαλαίου τῆς· διὰ φωνῆς δὲ μόλις ἀκουομένης ἐψιθύρισεν: «Ἡ Λευκὴ, ἡ Λευκὴ!»

Ἄπαντες ἐξεπλήγησαν διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην μεταβολὴν καὶ παρατηρήθησαν ἀμοιβαίως.

Ἡ Αἴγλη ἐν τούτοις μικρὸν κατὰ μικρὸν ἠγείρετο τῆς κλίνης τῆς ψιθυρίζουσα μὲ ἀκτινοβόλον πρόσωπον: «Ἡ Λευκὴ! ἡ Λευκὴ!»

Αἶφνης πράγματι ἠκούσθησαν ὕλακαί, αἰτίνες ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠκούοντο πλησιέστερον· τέλος ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη καὶ μικρὸν λευκὸν κυνάριον εἰσῆλθε καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν κλίνην.

Ἡ Αἴγλη ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, ἤρπασε τὴν Λευκὴν διότι αὐτὴ ἦτο, τὴν ἠσπᾶσθη παραδόρως καὶ εἶτα ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Οἱ γονεῖς τῆς τρέμοντες ἐπλησίασαν αὐτὴν νομίζοντες ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς εἰσελθὼν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, καθησύχασεν αὐτοὺς εἰπὼν ὅτι ἦτο μικρὰ λιποθυμία, προελθούσα ἐκ χαρᾶς καὶ ὅτι ὁ κίνδυνος κατ' εὐτυχίαν παρήλθε μετὰ τὴν συμβᾶσαν κρίσιν. Πράγματι, ὅτε ἡ Αἴγλη συνῆλθε μετ' ὀλίγον ἦτο ἀγνώριστος· αἱ παρειαὶ τῆς ζωηρῶς ἐχρωματίζοντο, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον, ἠδὴ δὲν εἶχε πλέον φόβον, εἶχε σωθῆ!...

Ἀλλὰ πῶς ἡ Λευκὴ ἐπέστρεψε κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν: ἰδοὺ πῶς! Τὸ παιδίον ὅπερ τὴν εἶχεν ἀρπάσαι ἐκλείσεν αὐτὴν εἰς ἓν δωμάτιον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐξέλθῃ. Ἐπὶ πολλὰς δὲ ἡμέρας δὲν διῆλθε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Αἴγλης, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως τὸ εἶχεν ἴδῃ κανεὶς. Τέλος τὴν πρωῖαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ Αἴγλη ἐλυποθύμησεν, ἐπειδὴ εἶχε παρέλθει ἀρκετὸς καιρὸς ἀπ' ὅτου εἶχεν ἀρπάσαι τὸ κυνάριον καὶ ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἦτο φόβος πλέον διῆλθε πρὸ τῆς ἐπαύλειος τοῦ κ. Φιλωνος, ὅτε παρετήρησεν ἀσυνήθη ταραχὴν εἰς ταύτην καὶ ἀνθρώπους τινὰς συνηθροισμένους εἰς τὴν θύραν. Ἐκ περιεργίας ἐπλησίασε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει, καὶ ἤκουσε τὴν ὑπηρέτριαν διηγουμένην μετὰ δακρύων τὸ συμβάν εἰς τινὰ γυναῖκα. Τότε τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπερ κατὰ βάθος δὲν ἦτο κακόν, ἀλλὰ μόνον εἶχε παρημελημένην ἀνατροφὴν ὡς στεροθῆ προῶρως τῆς μητρὸς του, ἤρχισε νὰ κίσθάνηται τύψεις συνειδήσεως, ἔτρεξε λοιπὸν ἀμέσως ὀπίσω εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Λευκὴν, ἥτις πάραυτα διηυθύνθη τρέχουσα πρὸς τὴν ἑπαυλιν τῆς μικρᾶς τῆς κυρίας.

Διὰ μέσου τῆς ἡμιανοίκτου θύρας τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀκολουθήσει τὸ κυνάριον, παρετήρησε τὴν συγκινητικὴν σκηνὴν, ὅτε δὲ συνῆλθεν ἡ Αἴγλη, ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς, καὶ μετὰ δακρύων ἐξωμολογήθη τὸ σφάλμα του ζητοῦν συγγνώμην.

Οἱ γονεῖς τῆς Αἴγλης ἰδόντες τὴν μετάνοιαν του ἐσυγχώρησαν αὐτὸ καὶ πάραυτα ἤρχισαν νὰ τὸ συμβουλεύωσι λέγοντες πόσον κακὸν εἶνε νὰ κλέπτῃ τις ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα, διότι ἐλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον σφάλμα, δύναται νὰ ἔχῃ φοβεράς συνεπειὰς ὡς πρὸ ὀλίγου εἶδομεν. Δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὅμως συμβουλῶν πλέον τὸ παιδίον ἐκεῖνο ὅπως διορθωθῇ· ἡ πρὸ μικροῦ συμβᾶσα σκηνὴ τῷ εἶχεν ἐμποιῆσει τόσῳ βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ὥστε ἔκτοτε ἐδιόρθωσε πολλὰ τῶν ἐλαττωμάτων του, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως καὶ πάλιν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ γίνῃ αἰτίος μεγάλου τινὸς κακοῦ.

ΞΑΝΘΗΝΗ I. ΚΑΛΟΣΤΥΧΗ

Ἡ ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ ΚΟΙΜΑΤΑΙ

Κοιμᾶται τὸ πουλάκι μου,
Ἡ κούκλα μου κοιμᾶται,
Σιγὰ μὴ τὴν ξυπνᾶτε,
Ἐνῶσταξε πολὺ.
Κοιμᾶται ἡ ἀγάπη μου
Μὰ πάλι θὰ ξυπνήσῃ
Σὲ μένα νὰ χαρίσῃ
Γλυκὸ γλυκὸ γίλι.

Πέσε γλυκὰ κουκλίτσά μου
Ἐδῶ ἴστην ἀγκαλιά μου,
Μὲ τὰ φιλήματα μου
Γλυκὰ ν' ἀγαπαυθῆς,
Κοιμήσου σὺ πουλάκι μου
Καὶ ὅταν ἔξω πάλι
Χρυσὴ αὐγὴ προβᾶλῃ
Γλυκὰ νὰ σηκωθῆς.

Κοιμᾶται ἡ κουκλίτσα μου,
Κανένας μὴ φωνάζῃ,
Μὴ τὴν ξυπνᾶτε,
Προσέξατε καλά
Μὴ μοῦ ξυπνήσῃ ἔξαφνα
Καὶ μοῦ κακοκαρδίσῃ
Καὶ τῆς φωναῖς ἀρχίσῃ
Καὶ κλάιματι πολλὰ.

Χρυσὸ θὰ ἔλθῃ δρεῖρο
Σιγὰ ὅταν νυκτώσῃ
Γλυκὰ νὰ σὲ μυρώσῃ
Ἐδῶ ἴστην ἀγκαλιά,
Κοιμήσου σὺ, ἀγάπη μου,
Πρῶτ' νὰ μοῦ ξυπνήσῃ
Νὰ πάρῃς νὰ χαρίσῃ
Γλυκὰ γλυκὰ γίλι. NI-COS

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΕΙΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΣ

νέκαθεν, τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον θέαμα τῶν οὐρανίων φωτεινῶν σωμάτων, ἅτινα στρέφονται περίξ τῆς γῆς ἀδιακόπως, ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἐξετάσωσι τὴν πορείαν, τὰς περιόδους καὶ αὐτὸν τὸν μηχανισμόν αὐτῶν καὶ ἐν γένει τοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὸ σύμπαν. Εἰς τὴν περιέργειαν ταύτην ἠνώθη κατόπιν καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἀνθρώπων, διότι ἄνευ τῆς γνώσεως τῶν ἀνωτέρω, οὔτε αὐτὸν τὸν κανονισμόν τοῦ χρόνου ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν λοιπὸν τούτων προέκυψεν ἡ Ἀστρονομία ἣτις, ὡς φαίνεται, ἔλαβεν ἐναρξιν ἐν Χαλδέᾳ, μετεφέρθη ἐκεῖθεν εἰς Αἴγυπτον καὶ κατόπιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Θαλῆς, ὁ Πυθαγόρας καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔκαμον σπουδαίας ἀνακαλύψεις, ἀλλ'

ἡ ἀστρονομία δὲν προώδευσε πολὺ μέχρις οὗ κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα ἀνεφάνησαν ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Νεύτων, ὁ Κοπέρνικος κλπ. οἵτινες ἀνέπτυξαν αὐτὴν καὶ κατέστησαν μίαν τῶν σπουδαιότερων καὶ ἐπωφελεστέρων ἐπιστημῶν.

Τρία ἀστρονομικὰ συστήματα ἐπροτάθησαν· ἐκ τούτων τὸ γενόμενον κοινῶς δεκτὸν εἶναι τὸ τοῦ Κοπέρνικου, καθ' ὃ ὁ Ἥλιος κατέχει τὸ κέντρον, οἱ δὲ ἀστέρες, οἱ πλανῆται, κινουῦνται περίξ αὐτοῦ. Τὸ σύστημα τοῦτο εἶχεν ἐπινοηθῆ καὶ ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Κοπέρνικος ἐτελειοποίησεν αὐτὸ, διὰ τοῦτο ἔλαβεν αὐτὸς τὴν δόξαν τῆς ἀνακαλύψεώς του.

Οἱ ἀστέρες εἶνε δύο εἰδῶν· α' οἱ ἔχοντες ἰδίον φῶς, ὡς ὁ ἥλιος· καὶ β' οἱ δαυεζόμενοι τὸ φῶς αὐτῶν ἐκ τοῦ ἀστέρος τοῦ ἔχοντος ἰδίον φῶς περίξ τοῦ ὁποίου στρέφονται· οἱ τελευταῖοι ὀνομάζονται *πλανῆται*, παρακολουθοῦμενοι καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀστέρων, οἵτινες καλοῦνται *δορυφόροι*.

Ἀπλανεῖς ἀστέρες ὀνομάζονται οἱ μὴ μεταβάλλοντές ποτε θέσιν σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἥλιον, διατηροῦντες μεταξύ τῶν τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν καὶ ἔχοντες ἰδίον φῶς.

Ἀστερισμὸς καλεῖται τὸ σύνολον πολλῶν ἀστέρων, ὁ πλουσιώτερος δ' ὅλων εἶναι ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινόμενη ταινία ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ ἠνωμένου φωτός ἀπειραριθμῶν μικρῶν ἀστέρων, οὓς ὁ ὀφθαλμὸς δὲν διακρίνει, καὶ ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος, δι' ὃ καὶ *Γαλαξίας* καλεῖται.

Ὁ Ἥλιος εἶναι τὸ πρῶτιστον τῶν ἀστέρων, εἶναι ὁ μεγαλοπρεπὲς φωστήρ, ὅστις φωτίζει καὶ ζωογονεῖ πάντα τὰ περίξ αὐτοῦ, ἦτοι τοὺς πλανῆτας, ἐν οἷς καὶ ἡ Γῆ· εἶναι δὲ σῶμα σφαιρικόν.

Ἡλιοστάσιον καλεῖται ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ Ἥλιος δὲν σταματᾷ μὲν καθολοκληρίαν, ἀλλὰ κινεῖται ὀλίγον αἰσθητῶς· λαμβάνει δὲ τοῦτο χωρὴν δις τοῦ ἔτους τὴν 9 Ἰουνίου, ὅτε ἔχομεν τὴν μεγαλητέραν ἡμέραν καὶ τὴν μικροτέραν νύκτα, καὶ τὴν 9 Δεκεμβρίου, ὅτε ἔχομεν τὴν μικροτέραν ἡμέραν καὶ τὴν μεγαλητέραν νύκτα.

Ἰσημερία λέγεται ὅτε ἡ ἡμέρα εἶνε ἴση μὲ τὴν νύκτα, λαμβάνει δ' αὕτη χωρὴν δις τοῦ ἔτους, τὴν 9 Μαρτίου καὶ τὴν 9 Σεπτεμβρίου.

Ἡ *Σελήνη* εἶναι σφαῖρα παρακολουθοῦσα τὴν Γῆν, ἣν φωτίζει κατὰ τὰς νύ-

κτας δι' ἀντανανκλάσεως τοῦ φωτός, ὅπερ λαμβάνει παρὰ τοῦ Ἥλιου, διότι ἰδίον φῶς δὲν ἔχει· εἶναι δὲ ὁ δορυφόρος τῆς Γῆς.

Ἡ Γῆ εἶναι ἐπίσης σφαῖρα, ὃ δὲ ἀήρ ὅστις περικυκλώνει αὐτὴν εἰς πάχος 60 μιλίων ὀνομάζεται *ἀτμόσφαιρα*.

Ἡ Γῆ ἔχει δύο κινήσεις· α' στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της ἐντὸς 24 ὥρων καὶ μᾶς δίδει διαδοχικῶς τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας· καὶ β' στρέφεται περίξ τοῦ Ἥλιου ἐντὸς 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρων μείον ὀλίγον λεπτῶν. Λι πλεονάζουσαι αὐτὰ 6 ὥροι ἐν διαστήματι τεσσάρων ἔτων γίνονται 24 ὥροι, ἀποτελοῦσαι οὕτω μίαν ἡμέραν, ἐνεκα τούτου πᾶν τέταρτον ἔτος ἔχει 366 ἡμέρας, καλεῖται δὲ τὸ ἔτος τοῦτο *βίσεκτον*· ἡ δὲ ἡμέρα αὕτη προστέθη εἰς τὸν Φεβρουάριον. Ἡ δευτέρα αὕτη κίνησις τῆς Γῆς μᾶς δίδει τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους, ἦτοι τὸ *ἔαρ*, τὸ *θέρος*, τὸ *θερόπωρον* καὶ τὸν *χειμῶνα*, αἵτινες εἶναι θερμότεραι ἢ ψυχρότεραι ἀναλόγως τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ Ἥλιος ρίπτει τὰς ακτίνάς του ἐπὶ τῶν μερῶν τῆς γῆς ἅτινα φωτίζει, ἦτοι λοξῶς ἢ καθέτως.

Ὁ *Κομήτης* εἶναι ἄστρον ὅμοιον μὲ τὸν πλανῆτην, συνοδεύεται ὁμως ἀπὸ μακρᾶν σειρᾶν φωτός ὀνομαζομένην *οὐράν*, ἣτις γίνεται μακροτέρα καὶ φωτεινότερα ὅταν ὁ κομήτης πλησιάζει εἰς τὸν Ἥλιον, ἐλαττοῦται δὲ ὅταν ἀπομακρύνεται αὐτοῦ· οἱ κομήται φαίνονται σπανίως.

Ὅλος ὁ χρόνος ὅστις ἔρρουσεν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον διακρίεται εἰς ἡμέρας, ἑβδομάδας, μῆνας καὶ ἔτη· ἡ ἡμέρα μετὰ τῆς νυκτὸς συγκροτεῖται ἐξ 24 ὥρων, ἡ δὲ ὥρα ἐξ 60 λεπτῶν, ἅτινα διακροῦνται εἰς δευτερόλεπτα κλπ. Τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν εἶναι τὰ ἐξῆς: Κυριακὴ, πρώτη, ἡμέρα τοῦ Ἥλιου, παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς χριστιανοῖς, ἡμέρα τοῦ κυρίου. Δευτέρα, ἡμέρα τῆς σελήνης, Τρίτη, ἡμέρα τοῦ Ἀρεως. Τετάρτη, ἡμέρα τοῦ Ἑρμοῦ, Πέμπτη, ἡμέρα τοῦ Διὸς, Παρασκευὴ, ἡμέρα τῆς Ἀφροδίτης· καὶ Σάββατον, τελευταία, ἡμέρα τοῦ Κρόνου.

Ἡ ἑβδομάς εἶναι μικρὰ περίοδος χρόνου παραδεχθεῖσα παρ' ὄλων σχεδὸν τῶν ἀρχαίων λαῶν καὶ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν.

Ὅλα τὰ ἔθνη δὲν ὑπολογίζουσι τὰς ἡμέρας ὁμοιομόρφως· οἱ χριστιανοὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς, οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τοῦ Σαββάτου, οἱ δὲ Μωαμεθάνοι ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς.

Οἱ μῆνες εἶνε δώδεκα, συγκροτούμενοι, οἱ μὲν Ἰανουάριος, Μάρτιος, Μάιος, Ἰούλιος, Αὐγούστος, Ὀκτώβριος καὶ Δεκέμβριος ἐκ 31 ἡμερῶν, οἱ δὲ Ἀπρίλιος, Ἰούνιος, Σεπτέμβριος καὶ Νοέμβριος ἐκ 30 ἡμερῶν, ὁ δὲ Φεβρουάριος ἐξ 28 ἡμερῶν, κατὰ δὲ τὰ δίσεκτα ἔτη ἐξ 29.

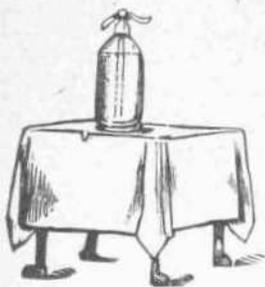
Τὸ ἔτος συγκροτεῖται ἐκ τῶν 12 μηνῶν· ἕκαστος μὴν συγκροτεῖται ἐκ τεσσάρων ἑβδομάδων καὶ τινῶν ἡμερῶν· ὅλα δὲ αἱ ἑβδομάδες τοῦ ἔτους εἶναι 52, καὶ δὲ ἡμέραι 365, κατὰ δὲ τὰ δίσεκτα ἔτη 366.

Οἱ λαοὶ ὤρισαν ἐποχὴν τινα ἐξ ἧς ἤρχισαν νὰ μετρώσι τὰ ἔτη τῶν· οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἤρχίζον ἀπὸ τῆς Ἀ' Ὀλυμπιάδος, οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἀπὸ τῆς κτίσεως τῆς Ρώμης, οἱ χριστιανοὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἀρᾶβες καὶ Μωαμεθάνοι ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ Μωάμεθ, ἦτοι ἀπὸ τῆς 16 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 622 τῆς κοινῆς χρονολογίας, ἡ δὲ χρονολογία αὐτῶν ὀνομάζεται Ἐγείρα.

(ἐκ τοῦ Γαλιλλεοῦ)

Κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΗ

Μὰ ἡμέρα ὁ Κοκός
 "Ένας πιθηκος κακός
 Σ' τὸ τραπέζι ἀντικρῶζει
 "Ένα πράγμα ξαφνικό
 Καὶ τὰ χῆνει καὶ σασίζει!...
 — Τὸν καῦμένον τὸν Κοκό!

Περίεργια κακῆ
 Τὸν τραβῆ εὐθὺς ἐκεῖ
 Εἰς τὴν κάμαρα ἐμβαίνει
 Καὶ μὲ βῆμα βιαστικό
 Σ' τὸ τραπέζι ἀναβαίνει.
 — Τί ζητεῖς ἐκεῖ Κοκό;

'Αλλ' ἐνῶ παρατηρεῖ
 Μία Τρόμπα τρομερῆ
 Φοβερά τὸν καταβρέχει
 Τὴ τρομάρα τί κακό,
 Κρύος ἰδρωτας τὸν βρέχει...
 — Δευτεγία σου Κοκό!

Πέφτει κάτω... κ' ἡ σκληρὰ
 'Ἡ μοτιλίδα μὲ νερά
 Τὸν φτωχὸ τὸν περιχύνει
 Δὴν πειράζει... γιὰτρικό
 Σ' τὸ εἶπεν αὐτὸ ὡς γείνη
 Στὸν περιέργον Κοκό. Ni-Cos

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΚΟΝΙΣΤΟΥ

I

Πολλάκις, ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκόν μου, εἶχον συναντήσει εἰς τὴν συνοικίαν μου ἕνα ἀκονιστὴν, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία μὲ συνεκίνησεν. Εἶχε τὰς παρεῖας ἐσκαμμένας, τοὺς ὀφθαλμοὺς καταβεβλημένους καὶ ἐχλωσμένους βαθέως εἰς τὰς κόγχας τῶν ὕφους δὲ ἀνήσυχον καὶ πλήρες ἀγωνίας. Καίτοι ἐφαινετο ἀψησχυλημένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἔρριπτεν ἐν τούτοις δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν λαθραῖα βλέμματα, ὡς νὰ ἀνεζήτει κανένα.

Ἐπειδὴ ἐσυνείθισα νὰ τὸν βλέπω διερχόμενος, ἐσχημάτισα πεποιθήσιν ὅτι κάπου τὸν εἶχον συναντήσει. Ἄλλὰ ποῦ καὶ πότε;

Ἀποῦ ἐθαπάνισα πολὺ τὸ μνημονικόν μου, ἐνεθυμήθην μίαν ἐπίσκεψιν τὴν ὁποίαν εἶχον κάμει ἡμέραν τινα εἰς ἕν μὲγα ἐργοστάσιον· μήπως ἦτο ἐκεῖνος ὅστις μὲ καθωδήγει δεικνύων μοι τὰς διαφόρους μηχανάς; Ἐὰν δὲν ἦτο αὐτός, θὰ ἦτο ἄλλος τις, ὅστις τῷ ὁμοιάζει πολὺ ὁ ἀδελφός του ἴσως. Ἐὰν ἦτο αὐτός πῶς κατήντησε νὰ γίνη ἀπὸ μηχανικὸς ἀκονιστὴς μαχαιριῶν; Ἡ πτώσις ἦτο μεγάλη!

Μήπως ἐνεκα σωματικῆς βλάβης εἶχε γίνη πολὺ ἀδύνατος, ἐσκαπτόμην, καὶ συνεπεῖα τούτου ἀπεδιώχθη τοῦ ἐργοστασίου; Ἄλλ' ὄχι, διότι βλέπων τις αὐτὸν φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν ἀποσκευὴν του, ἤθελε πεισθῆ περὶ τοῦ ἐναντίου· τόσον ἦτο εὐκαμπτος καὶ ὑγιής. Μήπως ἐκλεψε; Μήπως ἐπραξεν ἀτιμωτικὴν τινα πράξιν; Ἀδύνατον, διότι ἡ φυσιογνωμία του ἐνεφαίνε τιμιότητα ἄκραν. Πολλάκις παρακινούμενος ἐκ τῆς μεγάλης περιεργείας μου ἤθελον νὰ τὸν πλησιάσω καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω, διατί εἶχεν ἀφήσει τὸ ἐργοστάσιόν του, ἀλλὰ πάλιν συνεκρατούμην. Διὰ τοῦτο, ὁσάκις ἐβλεπον αὐτὸν ἰστάμενον εἰς τὸ ἐν πεζοδρόμιον, διηρχόμενον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου, διὰ νὰ μὴν ὑποκύψω εἰς τὴν ὀμὴν τῆς καρδίας μου.

II

Μίαν ἐσπέραν, ὅτε διηρχόμενον ἐπὶ τοῦ ἄλλου πεζοδρομίου, εἶδον μακρόθεν αὐτὸν ἀσχυλούμενον εἰς τὴν ἐργασίαν του. Αἰφνης τὸν βλέπω νὰ πετᾷ ἀποτόμως τὸ μαχαίριον, τὸ ὁποῖον ἠκόμιζε καὶ νὰ πηδᾷ μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ, φωνάζων:

— Πιάστε τον! Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, πιάστε τον!

Ἐκπεπληγμένος, προσεπάθησα νὰ ἐννοήσω, διὰ τίνα λόγον ἐφώναζε, ὅτε εἶδον τρέχον πρὸς τὸ μέρος μου παιδίον δέκα πέντε ἐτῶν· σκεφθεὶς ὅτι θὰ εἶχε πράξει κακόν τι τὸ συνέλαβον. Τὸ παιδίον ἀντὶ νὰ ἀντισταθῆ ὅπως ἐπερίμενον, ἤρχισε νὰ τρέμη ὡς τὸ φύλλον, καὶ νὰ λέγη διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς:

— Θὰ μὲ φονεύσῃ, χωρὶς ἄλλο, θὰ μὲ φονεύσῃ. ὦ! κύριε, μὴ τὸν ἀφήσετε.

III

— Οὔτε βῆμα περὶ πλέον, λέγω εἰς τὸν ἀκονιστὴν, φθάσαντα ἐκεῖ. Ἐξηγήθητι. Σοὶ συνιστῶ ὁμως προσοχὴν καὶ μακρὰν ἀπὸ κακὰς διαθέσεις.

Δὲν εἰζεύρω ἐὰν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν διαταγὴν ἐμοῦ, ἢ εἰς τὴν τοῦ κλητῆρος ὅστις φθάσας ἐκεῖ τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ εἶπε:

— Στάσου ἐκεῖ! καὶ ὠμίλει ἀλλὰ χωρὶς κακοὺς σκοποὺς!

— Κακοὺς σκοποὺς! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος παρατηρῶν τὸν κλητῆρα περίφοβος· ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι εἰμαι πατὴρ του, ὅτι τὸ ζῆτῶ πρὸ δύο ἐτῶν, ὅτι ἀποθνήσκω ἐκ τῆς λύπης, διότι τὸ ἠνάγκασα νὰ ἀρίσῃ τὴν οἰκίαν καὶ σεῖς μοὶ λέγετε: νὰ ἀρίσω τοὺς κακοὺς σκοποὺς!

— Πατέρα, μή με φρονεύσης, ἐψιθύρισε τὸ παιδίον, τρέμων ἀκόμη.

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ, περιέφερον ὑποπτα βλέμματα ἐκ τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱὸν καὶ ἐκ τούτου πρὸς τὸν πατέρα.

— Σὰς φοβεῖται, λέγει τέλος ὁ κλητὴρ, διατί;

— Ναί, ναί, ἐψιθύρισεν ὁ ἀκονιστὴς, μὲ φοβεῖται. Τὸ ἐνωῶ. Νομίζει ὅτι εἶμαι ἀκόμη, ὅποιος ἦμην, ὅτε ἐφυγεν ἐκ τῆς οἰκίας· δὲν εἰξέυρει, ἐνωεῖται, τὸ παιδίον τί συνέβη ἔκτοτε. «Πέτρε, Πέτρε μου, μὴ μὲ φοβεῖσαι· καὶ συγχώρησόν με!»

Εἶχε συναθροισθῆ πλῆθος περιέργων εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν. Τινὲς μάλιστα γελοιοὶ μὲ πρόσωπα ἐμφαίνοντα μοχθηρίαν περιέπαιζον καὶ ἔλεγον οἱ μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους:

— Τί τὸν φυλάτε ἀκόμη· αὐτὸς εἶνε ἐπίφοβος τρελλός!

IV

Ὁ κλητὴρ ἀπεμάκρυνεν ὀλίγον τοὺς περιέργους, ἐνῶ τὸ παιδίον εἶχεν ὑψώσει τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρει τὸν πατέρα του μετ' ἐκπλήξεως.

— Εἶνε ὁ πατὴρ σου; τὸ ἐρωτᾷ ὁ κλητὴρ.

— Ναί, κύριε.

— Τὸν φοβεῖσαι ἀκόμη;

— Ὁ...χι, κύριε, ὄχι!

— Τότε, λοιπὸν συμβιβασθήτε.

Ὁ πατὴρ ἐναγκαλιζέται παραφόρως τὸν υἱὸν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του χύνουσι δάκρυα χαρᾶς.

— Πέτρε μου, συγχώρησόν με! ὦ! εἶμαι τώρα πολὺ εὐτυχής!

Βλέπων ἐξακολοθεῖν τὴν συνάθροισιν τῶν περιέργων ὤθησα τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν εἰς ἓν γαλακτοπωλεῖον εὐρισκόμενον ἐκεῖ.

Ἰδὼν τὸν ἀκονιστὴν καὶ τὸν υἱὸν του εἰς μικρὸν διαχώρισμα πρὸς τὸ βᾶθος τοῦ καταστήματος, ὅπως τοὺς προφυλάξω ἀπὸ τὰ ἀδιάρκτα βλέμματα, κατόπιν ἐφώνησα ἓνα ὀφθαλμοκμιστὴν, τὸν ὅποιον ἀπέστειλα νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ τὴν μηχανὴν τοῦ δυστυχοῦς ἀγνώστου.

V

Ὅταν ὁ ὀφθαλμοκμιστὴς ἐπέστρεψεν μὲ τὸ φορτίον του, τὸν ἐβοήθησα νὰ μεταφέρῃ τούτο εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ἢ κεφαλὴ τοῦ ἀκονιστοῦ· εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κατακόκκινους καὶ λάμποντας.

— Καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη ἐφροντίσατε, μοὶ λέγει συγκεκμημένος. Ἐάν δὲν καταχωρῶμαι τῆς καλωσύνης σας, θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ περάσῃτε ἀπ' ἐδῶ.

Διέβην τὸ κατώφλιον τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου. Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἐκάληντο πλησίον ἀλλήλων κρατούμενοι ἀπὸ τῆς χειρὸς. Ὁ νεανίας τὸν παρετήρει μὲ ἀλλόκοτον ὕφος καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις στοργῆς ἀλλὰ καὶ τρόμου.

— Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ μοὶ λέγει ὁ,τι ἐκάματε σήμερον δι' ἐμέ· ἀνευ ὑμῶν τὸ πτωχὸν παιδίον θὰ μοὶ ἐφευγε. Ἀκούσατε, κύριε· κατὰ βᾶθος δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος, καὶ ὅμως ἐκαμὸν πολὺ κακόν. Ὅταν ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τούτου ἀπέθανε, μοὶ ἐσύστησε νὰ τὴν ἀναπληρώσω παρὰ τῷ παιδίῳ τούτῳ καὶ ἐπὶ τινὰ ἔτη τὸ ἐπράξα, ἀλλ' ἤλθεν ἡμέρα καθ' ἣν τὸ πᾶν ἠλλάξε. Κακοὶ φίλοι μὲ παρέσυρον εἰς τὰ καπηλεῖα. Καὶ ἐπειδὴ ἐκαμὸν κακὸ μέθυσσι, ἡ ζωὴ τοῦ πτωχοῦ τούτου παιδίου ἦτο κόλασις.

Ὅταν ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν κατηρώμην τὸν ἑαυτὸν μου, δι' ὅ,τι εἶχον κἀμὲ τὴν παρελθούσαν, ἀλλ' ἤρχιζον πάλιν τὰ ἴδια τὴν ἐπαύριον. Τέλος, τὸ παιδίον, φθάσαν εἰς ἀπόγνωσιν, ἐφυγεν ἐκ τῆς οἰκίας. Τότε ἀπηυθύνθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐκίνησα πάντα λιθὸν, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ τὸ ἐπανεύρω. Ἐν τούτοις δὲν ἀπελπίσθην· εἶχον πάντοτε τὰς ἐλπίδας μοῦ εἰς τὸν Θεόν. Ἐνεπλήσθην λοιπὸν θάρρους καὶ εἶπα κατ' ἑμαυτὸν: Ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία δὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ τίποτε, θὰ περάσω ὅλην τὴν ζωὴν μου ἀναζητῶν αὐτό. Ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν νὰ γίνω αἰοιδὸς τῶν ὁδῶν, διότι οἱ τοιοῦτοι πηγαίνουν παντοῦ καὶ εἰσέρχονται καὶ εἰς αὐτὰς τὰς αὐλὰς τῶν οἰκιῶν· ἀλλ' εἶδον ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑάλλω καὶ ἐπομένως δὲν θὰ κατώρθωνον τίποτε.

Ἀφοῦ ἐζύγισα πάσας τὰς σκέψεις ἀπεφάσισα νὰ γίνω ἀκονιστὴς. Εἰς ἀκονιστῆς κερδίζει τιμῶς τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐργαζόμενος· πηγαίνει χωρὶς νὰ διδῆ τις προσοχὴν εἰς αὐτὸν καὶ ἐνῶ ἐργάζεται, βλέπει διερχόμενον ὅλον τὸν κόσμον.

VI

Τότε ἀφῆκα τὸ ἐργαστάσιον, ὀρκισθεὶς νὰ μὴ πῶ δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς οὔτε οἶνον οὔτε πνευματώδη ποτᾶ, καὶ ν' ἀποθάνω μᾶλλον τῆς πείνης παρὰ νὰ παύσω ἀναζητῶν τὸ τέκνον μου. Χάρτι· θεῖα ἔχω κἀλλὰς χεῖρας, καὶ ἐκέρδιζα. Ἐκ τῶν οἰκονομιῶν μου κατώρθωσα νὰ ἐνοικιάσω ἓν οἶκημα εὐπρεπές, ὅπερ κατέστησα ὅπως οὐν καλλίτερον, διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν μικρὸν ὅταν θὰ τὸν ἐπανεύρω.

— Θὰ ἴδῃς Πέτρε, πόσον θὰ σοὶ ἀρέσῃ».

Ὁ Πέτρος ἐμεῖδιὰ κλαίων συγχρόνως. Τὰ δὲ βλέμματά του ἐξέφραζον πλέον τρυφερότητα, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου τρόμου· ὁ ὄρκος τοῦ πατρὸς του τὸν ἐνεθάρρυνε.

VII

Ἐξεληόντες τοῦ γαλακτοπωλείου εὐρέθημεν εἰς μικρὰν καὶ ἡσυχον ὁδόν.

— Κύριε, μοὶ λέγει ὁ ἀκονιστὴς, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς σφίξω τὴν χεῖρα; Ἡ παρούσα περίστασις δὲν μὲ ἀφίνει νὰ σὰς εὐχαριστήσω πρεπόντως· ἀλλ' ἔάν εὐαρεστήσῃτε νὰ μοὶ δώσητε τὴν διεύθυνσιν σας, θὰ ἤρχομην νὰ σὰς ἐβλεπον μετὰ τοῦ υἱοῦ μου.

— Μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας, τῷ λέγω, νὰ μὲ εὐχαριστήτε. Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ σας. Ἐχγετε τόσα νὰ εἶπητε.»

Ἐνῶ δὲ παρετήρουν αὐτοὺς ἐξαφανιζομένους εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ὁ ὑπρέτης τοῦ γαλακτοπωλείου ἀσθμαίνων ἔτρεχε πρὸς ἐμὲ λέγων.

«Καὶ τὴν μηχανὴν, κύριε;

— Α! ἀληθῶς, τῷ λέγω, τὴν ἐλησμόνησα, ἀλλὰ περίμενε ὀλίγον.

— Αἶ, σὺ ἀχθοφόρε!»

Ὁ ἀχθοφόρος ἀφυπνίσθη διότι ἦτον ἐξηπλωμένος εἰς τὸ καρτσάκι του, ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ μὲ ἐπλησίασε φέρων τὴν χεῖρά του εἰς τὸ κασκέτον του. Τῷ εἶπον τί εἶχε νὰ κάμῃ. Εἰσήλθεν ἀκολουθῶν τὸν ὑπρέτην καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη κρατῶν εἰς τοὺς ὤμους του τὴν μηχανὴν.

— Ἀκολούθει μοι, τῷ λέγω.

— Θεὲ καὶ Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ γραϊὰ μου Ἰωάννα, βλέπουσα ἡμᾶς εἰσερχομένους, τί εἶνε τούτο:

— Μία μηχανὴ περίφημος, ἡ ὅποια ἐργάζεται πολὺ καλὰ. Πατεῖς ἐδῶ τὸν πόδα σου καὶ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ κινῆται...

- Μὰ τί θὰ κάμητε μὲ αὐτὴν ;
- Θὰ σπουδάσω τὴν μηχανικὴν.
- Ἄλλὰ ποῦ θὰ τὴν τοποθετήσωμεν.
- Εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸν δωμάτιον.

VIII

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ πρῶν ἀκονιστὴς ἔρχεται μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πέτρου εἰς ἐπίσκεψίν μου διὰ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὰς εὐχαριστίας του. Εὖρε θέσιν παρὰ τινι ἐργοστασίῳ νομισμάτων ὡς μηχανικός.

Τοὺς ὠδήγησα εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον τοποθετήσῃ τὴν μηχανήν.

- Τί σκέπτεσθε νὰ κάμητε τὴν μηχανὴν ταύτην ; τὸν ἠρώτησα.
- Ἐσκέφθην κατ' ἀρχὰς νὰ τὴν φυλάξω ὡς ἄγιον λείψανον, διὰ νὰ μοὶ ὑπεθυμίζῃ τὰς βασιάνους μου καὶ τὸν ὄρκον τὸν ὁποῖον ἔκαμα. Ἄλλ' ὁ ὄρκος δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀξίαν ἔαν, διὰ νὰ τὸν τηρήσω εἶχον ἀνάγκην τοιούτου ὄργάνου.

Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα...

- Τί ; Δύναμαι νὰ μάθω ;
- Πολὺ εὐχαρίστως. Καθ' ὁδὸν συνήντησα ἓνα πτωχὸν ἀκονιστὴν ὅστις ἐργάζεται εἰς μίαν παλαιὰν μηχανήν, δυσκολομεταχειρίστον καὶ κατεφθαρμένην. Αὐτὴ ἔδωκε εἰς ἐμένα σχεδὸν καινουργὴς καὶ μὲ μερικὰς τελειοποιήσεις τὰς ὁποίας τῇ εἶχον κάμει. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς θὰ κοπιᾶζῃ ὀλιγώτερον καὶ θὰ κερδίζῃ περισσότερα χρήματα μὲ αὐτὴν.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο· ὁσάκις δὲ ὁ πτωχὸς ἐργάτης διέρχεται ἐξωθεν τοῦ ἐργοστασίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζεται ὁ πατὴρ τοῦ Πέτρου καὶ ἀκούεται ἡ ἀσθενὴς φωνὴ του *Ξιράφια ψαλιδια, μαχαιρία, παιὸς ἔχει γι' ἀκόνισμα* ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐνθυμεῖται ὅλην τὴν παρελθούσαν ἱστορίαν του καὶ ἐπαναλαμβάνει ἀπαξ εἰς τὸν ὄρκον του τὸν ὁποῖον δὲν θὰ παραβῇ ποτέ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΨΙΨΙΝΑΣ

I

Ἡ Ψιψίνα ἦτο μίαν πολὺ καλὴ γατίτσα. Ἦτον ὠραία, ἀλλὰ δὲν ἦτο δι' αὐτὸ καλὴ, διότι δύναται τις νὰ ἔχῃ ἐξωτερικὴν καλλονὴν ἀλλὰ νὰ μὴ ἴναι καλὸς, νὰ μὴ ἴναι χρήσιμος. Ἡ Ψιψίνα λοιπὸν ἦτο καλὴ, διότι ἐξετέλει ἄριστα τὸν προορισμὸν δι' ὃν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Εἶχε καθαρῶς τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοὺς ποντικούς οἱ ὁποῖοι εἶχον καταστρέψει πολλὰ χρήσιμα καὶ πολύτιμα πράγματα καὶ διὰ τὰ προτερήματά της ταῦτα, ἡ οἰκογένεια, ἡ ὁποία εἶχε τὴν Ψιψίνα, τὴν ἠγάπα πολὺ, παρὰ πολὺ, τὴν ἐλάτρευεν. Ἄλλ' ἐκτός τοῦ ὅτι κατεδίωκεν ἀμειλίχτως τοὺς ποντικούς εἶχε καὶ ἄλλα προτερήματα ἡ Ψιψίνα τὰ ὁποῖα τὴν καθίσταν ἔτι πλέον ἀξιολογούμενον. Ἦτο πάντοτε λευκὴ καὶ καθαρά, δὲν ἠνόηλε· κἀνένα ὅταν ἐκάθητο οἱ κύριοί της εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἤρκειτο μόνον μὲ ἓν *νιάου νιάου* παρακλητικὸν νὰ τοῖς ὑπεθυμίζῃ ὅτι πεινᾷ καὶ αὐτὴ καὶ ὅτι πρέπει νὰ τῆς δώσωσι νὰ φάγῃ. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἔκαμνε τοὺς κυρίους της νὰ ἀγαπῶσι πολὺ τὴν Ψιψίναν ἦτο ἡ φιλοστοργία, τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυεν ὅταν ἐγέννησε τὰ μικρὰ της.

ὦ! ἂν τὴν ἐβλέπετε πῶς τὰ περιποιεῖτο, πῶς τὰ προεφύλαττε ἀπὸ τὸν σκύ-

λον τῆς οἰκίας, πῶς τὰ ἐγύμναζε χίλια δυὸ παιγνιδάκια, ὅταν ἤρχισαν νὰ μεγαλώνωσι, ποτέ δὲν ἠθέλετε λησμονῆσαι τὴν Ψιψίναν τὴν φιλοστοργὸν αὐτὴν καὶ περιποιητικὴν γατίτσαν, ἡ ὁποία ἐφρόντιζε τόσον διὰ τὰ μικρὰ της δύο χριτωμένα γατίκια ὅσον καὶ μίαν καλὴν μητέρα διὰ τὰ τέκνα της.

II

Μίαν ἡμέραν, πολὺ κακὴν διὰ τὰ μικρὰ γατίκια της, ἡ καλὴ Ψιψίνα εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὰ κερκιδία τῆς οἰκίας ὅπου συνήθως ἤρχετο καὶ ἐξηπλώνετο εἰς τὸν ἥλιον. Ἐκεῖ ἓν κακὸν παιδίον μὲ πολὺ κακὴν ἀνατροφήν καὶ μὲ ψυχὴν ἄνευ οὐδενὸς κινήματος ἐρριψέ μίαν πέτραν μεγάλην ἀπὸ τὸν δρόμον ἐναντίον τῆς Ψιψίνας ἡ ὁποία κατὰ κακὴν τύχην τὴν εὗρεν εἰς τὴν κερκιδίαν.

Πτωχὴ Ψιψίνα!

Ἐν *νιάου* θλιβερὸν καὶ περατεταμένον τὸ ὁποῖον ἐρράγιζε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ὁποῖον εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ τὸν μικρὸν κακὸν θὰ συνεκίνησεν, ἔρριψε ἡ δυστυχὴς ψιψίνα καὶ συρομένη μᾶλλον ἢ βραδίζουσα ἦλθε καὶ ἐπέσεν εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς οἰκίας ὅπου συνήθως ἐκοιμάτο νουριζούσα συγκινητικώτατα.

Πτωχὸν ζῶον! Ἄλλὰ τί εἶχε διαπράξει τὸ ταλαίπωρον ὥστε νὰ τιμωρηθῇ τόσον παρὰ τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὁ ὁποῖος τρέμων ἐσπευσε νὰ κρυφθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του φοβούμενος μήπως ἡ Ψιψίνα καταμηνύσῃ τὴν πρᾶξιν του δι' ἣν εἶχε τῷ σὺν συνειδήτως ἡ ὁποία τῷ ἀφῆρει τὴν ἡσυχίαν του ;

Τίποτε ἀπολύτως τίποτε! . . . Ὁ μικρὸς κακοανατεθραμμένος ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν νὰ κτυπήσῃ τὸ μικρὸν ζῶον ὅπως καὶ ἄλλοι μικροὶ συνάδελφοί του εὕρισκουν εὐχαρίστησιν νὰ φρονεύωσι καθ' ὁδὸν τὰ μικρὰ πτηνὰ ἢ νὰ συλλαμβάνωσι καὶ ἀποκεφαλίζωσι τὰς μυῖας!

Αἱ φωναὶ τοῦ ἀποθνήσκοντος ζώου ἔφερον περὶξ αὐτοῦ τὰ δύο μικρὰ του εἰς τὰ ὁποῖα ἡ μοῖρα εἶχε γράψῃ νὰ μείνουν τόσον ἐνωρὶς ὄφρανα.

Δὲν δύνασθε, μικροὶ μου φίλοι, νὰ φαντασθῆτε πόσον συγκινητικὴ ἦτον ἡ στιγμή, καθ' ἣν εἶδον τὰ πτωχὰ ἀποθνήσκουσαν τὴν μητέρα των!

Ὡς νὰ ἐνόησαν τὴν συμφορὰν, ἥτις τὰ ἀναμένει ἤρχισαν νὰ λειψώσιν αὐτὴν νουριζόντα περιλύπως περὶξ τῆς δυστυχισμένης Ψιψίνας, ἡ ὁποία τὰ ἐβλεπε, τὰ ἠσθάνετο πλησίον της, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ τὰ καθησυχάσῃ οὔτε νὰ τὰ παρηγορήσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔαν εὕρισκετο ἐκεῖ ὁ μικρὸς ζωοκτόνος εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχυνε δάκρυα πικρὰ, δάκρυα μεταμελείας, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ἀνεχαιτίζον εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ παρόμοιον ἐγκλημα.

Τὴν ἐπομένην ἡ πτωχὴ γατίτσα ἐξέπνευσε· τὰ δὲ μικρὰ της νουριζόντα περὶξ τοῦ πτώματος τῆς μητρός των ἐνόμιζέ τις ὅτι κατηρώντο τὸν μικρὸν ἐκείνον τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς δυστυχίας των. Ἡ κατάρα των ὅμως αὐτὴ δὲν ἐξηκολούθησε πολὺ, διότι τὴν ἐπομένην τὰ εὗρον καὶ τὰ δύο νεκρὰ ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀστίας.

Ἡ ἀληθὴς αὐτὴ διήγησις ξηρὰ ξηρὰ ὅπως σᾶς τὴν περιέγραψα ὑποθέτω ὅτι θὰ συγκινήσῃ τοὺς μικροὺς μου φίλους, καὶ θὰ πείσῃ αὐτοὺς, ὅτι ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ φρονεύωσιν ἀλλ' ὅτι οφείλουσι νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ περιποιῶνται τὰ ζῶα.

ΝΙΚ. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Γεώργιος—Τσεζάρεβιτς

Ὁ διάδοχος τῆς Ρωσίας Τσεζάρεβιτς μετὰ τοῦ ἡμετέρου βασιλόπαιδος περιηγούμενοι διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας εἶχον φθάσει ἐσχάτως ἐν Ἰαπωνία. Ἐκεῖ ἐν τινὶ πόλει Ὅτσου πρῶτα ἐν τινὶ παρά τὴν λίμνην Βίθα φανατικῶς Ἰάπων ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐκ ὀρθοσκευτικῶν λόγων κινούμενος ἐπετίθη κατὰ τοῦ Τσεζάρεβιτς καὶ κατέφευγεν αὐτῷ διὰ τῆς σπάθης τραῦμα ἀκίνδυνον κατὰ τὴν κεφαλὴν. Ἐνθὺ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπαναλάβῃ τοῦτο ἀποτελεσματικώτερον πλέον, ὁ ἡμέτερος βασιλόπαις προσθὰς κατέφερε ἰσχυρὸν κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ δολοφόνου διὰ τῆς στερεᾶς ράβδου του, ὅπερ ἀφῆκεν αὐτὸν ἄπνον. Οὕτως εἰς τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναϊότητα τοῦ ἡμετέρου πρίγκηπος ὀφείλεται ἡ σωτηρία τοῦ μέλλοντος αυτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν, ὁ λαὸς τῶν ὁποίων ἠτοιμάζει: μεγάλην καὶ ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν εἰς τὸν σωτήρα τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ διαδόχου.

Ὅφεις τεραστίου μεγέθους

Πρὸ μηνὸς περίπου ὁ ἐν Ραψάνῃ ὑπενωματάρχης καὶ εἰς δασοχωροφύλαξ μεταθέντες εἰς τὸ ἐκεῖ παρακείμενον δάσος καὶ πλησίον τοῦ ἐξωκκλησίου τῆς Ἁγίας Τριάδος εὐρισκόμενοι ἤκουσαν συριγμὸν ἐξυτάτον καὶ κλάδους θραυσμένους μετὰ φεροῦ πατάγου. Νομίζοντες ὅτι ἤρχετο θήραμα τι ἠτοιμάσθησαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀντιθράματος, εἶδον εἰς ἀπόστασιν 150 βημάτων ὄφιν τεραστίου μεγέθους τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ὠμοιάζε πρὸς κεφαλὴν βουῶ φέροντος δύο μικρὰ κέρατα· τὸ δὲ μήκος τοῦ σώματός του ἦτο εἰς 2 1/2 μέτρων· κατὰ δὲ τοὺς ὑπολογισμούς των θὰ ἐξύγιζε πλέον τῶν 500 ἐκάτων. Ὡς εἶκός, εἰς τὴν θέαν τοῦ τέρατος κατετρόμαξαν καὶ πυροβολήσαντες κατ' αὐτοῦ ἀνεπιτυχῶς ἀπῆλθον ἐκεῖθεν δρομαίως, φοβού-

μενοι μήπως ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῶν. Τούτου γνωσθέντος ἐν Ραψάνῃ, δὲν τολμῶσιν εἰ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔχοντες ἀμπέλους νὰ μεταβῶσι πρὸς καλλιέργειαν αὐτῶν, φοβόμενοι μήπως συναντηθῶσι μετὰ τοῦ ὄφους.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς

Κατὰ τὰς νεωτέρας στατιστικὰς ἡ γῆ κατοικεῖται ὑπὸ 1,200,000,000 ἀνθρώπων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν εἶναι μικρότερος τοῦ τῶν γυναικῶν. Ἀποθνήσκουσιν ἐτησίως 32,000,000 δηλαδὴ 100,000 καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἢ 4,000 ἐκάστην ὥραν, ἢτοι 67 ἑκάστον λεπτόν. Γεννῶνται 36,750,000 ἑκάστον ἔτος, ὥστε ἔχομεν 70 γεννήσεις ἀνὰ ἑκάστον λεπτόν.

Εὐφυῆς ἀπάντησις

Εὐγενῆς τις θέλων νὰ πειράξῃ χωρικὸν τινα ἐξήγησε παρ' αὐτοῦ πληροφορίας περὶ τοῦ χωρίου του, καὶ ἰδίως ἂν ὑπάρχωσιν ἀκόμη ἐκεῖ πολλοὶ τρελλοὶ· ὁ χωρικός ἀπεκρίθη· τῷ ὄντι, κύριε, δὲν ὑπάρχωσιν ἤδη εἰς τὸ χωρίον μου τόσοί ὅσοι ἦσαν ὅταν εἴσθε σεῖς ἐκεῖ!

Θέλησις—Ἐπιμονή

— Ἡ θέλησις, ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ καρτερία κατορθοῦσι θαύματα.

— Σταγόνες ὕδατος σὺν τῷ χρόνῳ πέτρας κοιλιάνουσι.

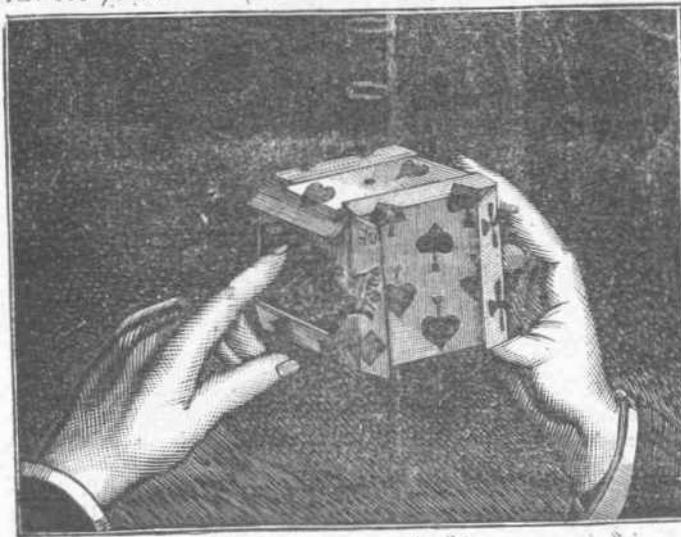
— Μικροὶ κτύποι ἐπαναλαμβανόμενοι μεγάλας δρῦς καταρρίπτουσι.

Γλωσσικὰ γυμνάσματα

— Γελάδα λιάρρα, λιαρνούρρα, καὶ λιαρλαμπαδονούρρα κάνει μουσκάρ: λιάρρο, λιάρρο λιαρνούρρικο, τὸ τρώει: λιάρρος λύκος, λιάρρος λιαρνούρρης καὶ λιαρλαμπαδονούρρης. Κ.Τ.

ΟΙ ΚΥΚΛΙΚΟΙ ΣΤΡΟΒΙΛΟΙ

Μετὰ ἐξ παιγιόχρητα σχηματίζομεν ἐν εἶδος κιβωτίου φέροντος μικρὰν ὀπὴν. Πληροῦμεν τὸ κιβώτιον καπνοῦ διὰ τῆς μικρᾶς ὀπῆς καὶ κρατοῦντες αὐτὸ διὰ τῶν δύο χειρῶν ὠθοῦμεν διὰ τῶν δακτύλων πρὸς τὰ ἄνω τὴν κάτω πλευρὰν

του. Τότε θελομεν παρατηρήσει ὅτι θὰ ἔρχισουν νὰ ἐξέρχωνται τῆς ὀπῆς δακτύλιοι καπνοῦ πολὺ κανονικοί, μεγεθυνόμενοι ὅσον προχωροῦσι πρὸς τὰ ἄνω. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ διασκεδαστικὸν τοῦτο παιγνίδιον πρέπει νὰ ἐκτελεθῇ ἐν ἀκρῶν γενεῇ, διότι καὶ τὸ ἐλάχιστον ρεῦμα τοῦ ἀέρος δύναται νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ. Πολλοὶ καπνισταὶ δύνανται καὶ διὰ τοῦ στόματός των νὰ ἐκπέμπωσι μετ' ἐπιδειξιότητος τὸν καπνὸν ὥστε νὰ σχηματίζῃ κατὰ τὴν ἐξόδον του ὠραίους δακτυλίους, οἱ ὁποῖοι ἐν ἡρεμοῦντι ἀέρι προχωροῦσι πρὸς τὰ πρόσω ἐκτελούντες περιστροφάς. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρατηρεῖται πολλάκις εἰς φυσικὰς αἰτίνας ἐκφεύγουσας ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων πλατύνονται καὶ λαμβάνουσιν ἐντὸς τῆς λεκάνης σχῆμα δακτυλίου μεγεθυνομένου βαθμηδὸν εἰς τὸν πυθμένα.

Ν. Πάσης

Σ.Π.Π. Οἱ μικροὶ μου συνδρομηταὶ δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκτελέσωσι τὸ παιγνίδιον τοῦτο αἰδίοι, διότι βεβαίως δὲν καπνίζουσι. Τὸ ἀναγράφω ὅμως ἐνταῦθα ἵνα ἐκτελεθῇ ἐν τινὶ σταναστροφῇ ὑπὸ τοῦ καπνίζοντος πατρὸς ἢ πατρὸς ἰσοπίου τῶν μικρῶν μου φίλων, οἵτινες θὰ εὐχαριστῶνται νὰ βλέπωσιν ἐκτελούμενον ὑπὸ τῶν μεγάλων τὸ παιγνίδιον τοῦτο χωρὶς αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἐκτέλεσίν του ποτὶ.

ΛΑΧΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

Δὲν ἐλησημόνησεν, ὄχι ἡ διεύθυνσις τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωκεν εἰς τοὺς φίλους τῆς ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ Β' τόμου περὶ κληρώσεως λαχείου εἰς τὸ θὰ μετὰσχῶσι πάντες οἱ μικροὶ καὶ μεγάλοι συνδρομηταί. Εἰς ἐκάστην ἀπέδειξεν, ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦ δυπλοτύπου, σημειοῦται καὶ ἕτερος ἀριθμὸς λαχείου, οὗτινός ἢ ἐκκυβέσεως εἶχε προκηρυχθῆ ὅτι θέλει γίνεσθαι εἰς τὸ τέλος λόγους ἵνα ἀντὶ τῶν τεσσάρων τριμηνιαίων ἐκκυβέσεων ἐνεργήσῃ μίαν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους καθ' ἣν θὰ κερδίσωσι πολλοὶ ἀριθμοὶ διάφορα ὠραία δῶρα προσεχῶς ὀρισθησόμενα. Εἰς τὰς ἀποδείξεις τῶν πληρωσάντων ὁμοῦ συνδρομᾶς πολλῶν συνδρομητῶν σημειοῦνται καὶ ἀναλογοὶ ἀριθμοὶ λαχείου, ὧν ἕκαστος ἀνήκει ἐκάστῳ πληρωσάντι συνδρομητῇ.

Ἐλλείπει χώρου δὲν δημοσιεύομεν πνευματικὰς ἀσκήσεις ἐν τῷ παρόντι τεύχει ἐπιφύλασσόμενοι νὰ πράξωμεν τοῦτο ὀπισθῶς εἰς τὸ ἐπόμενον.

